

Анатолій Петров та В'ячеслав Чорненький у виставі "Чекаючи на Году". Експериментальний театр-студія НАУКМА.

меншою мірою кожного. Це спричиняє біль і пафос причетності до загальної долі людства, одночасно розуміння мистецької ефективності поставлених завдань. Підсилюють подібні відчуття (уже в національному контексті) стримані декорації (О.Новикова) з ознаками українського сьогодення (рекламні оголошення громадян на стовпі, вуличний ліхтар, що не вмикається "технічно", а засвічується плювком, стусаном або голосом, дерев'яна драбинка та залізна бочка - незмінні атрибути вітчизняного будівництва).

Особливої відзнаки заслуговує мова вистави (В.Діброва, Б.Фляйшман), адже вона є правдивою героїнею сценічного тексту. Здавалось, що її експресивність у сміливій інтерпретації досягла феноменального виразу. Мова - чи не найактивніший засіб творення пародійного настрою вистави. Так, дуже колоритним й дотепним було вживання окремих слів, словосполучень, фраз, крилатих виразів з польської, російської, англійської, німецької, французької мов, також західноукраїнських діалектизмів. З одного боку, це підсилювало комічний ефект вистави. З другого, в такий оригінальний спосіб реалізовано інтегральну концепцію авторського тексту, адже персонажі п'єси - представники усього людства ("в цій місцевості в даний відрізок часу людство представлено нами").

Дуже вдалим виглядає введення символічної функції телефону. Він усу-

ває однозначно песимістичний фінал п'єси Беккета. Наполегливий дзвінок до певної міри виправдовує чекання. Інша справа, що Гогі і Діди не дочекалися. Але вони пішли (не залишилися на тому самому місці, як у фіналі п'єси), щоб у русі і взаємопроникненні наполягати на смислі власного обопільного існування. Тому вистава закінчується надією, що виправдовує буття. Вона уповноважена модусом майбутнього - туманного, тривожного, але справдешнього, життєдайного. Аналізуючи творчість Ф.Кафки, А.Камю прийшов до висновку: "Художник більше не може обходитися без надії. Твір перестає бути трагічною грою, якою мав бути. Він надає смисл життю автора". **

Виявлена філософом-екзистенціалістом тенденція зігріває українську постановку п'єси Беккета, призначаючи долю співавторства тим, хто пізнав і "пережив" цю складну драму. Перша режисерська спроба Алли Заманської виявилась справжнім мистецьким досягненням її і театру в цілому. Дух натхненної творчості і співпраці, який випромінює сцена, дає підстави сподіватися на нові оригінальні рішення і, звичайно ж, здобутки нового театрального угруповання.

* К.Г.Юнг. "Улисс". Монолог. - В кн.: Феномен духа в искусстве и науке. М.: "Ренессанс", 1992. - с.155.

** А. Камю. Надежда и абсурд в творчестве Ф.Кафки. - В кн.: Бунтующий человек. М.: Политиздат, 1990. - с.98.

"ПЕГАС" на Співочому полі

Напередодні традиційного свята - Дня Києва - до міста на запрошення київської держадміністрації завітав "Пегас" - театр з невеликого, але славетного містечка Піерії (саме там височіє Олімп - найвища точка Греції). Театр уже втретє в Україні - попередні відвідини організував керівник Театру на Подолі Віталій Малахов. Заснований 1981 року випускниками драматичної школи Христосом Амаматидисом, Костасом Мустакидисом та плеядою молодих митців, театр за короткий час став популярним у місті, відомим у Греції та за її межами.

Театр не належить до тих численних у Греції груп, що намагаються реставрувати чи реанімувати античний театр, яким він був дві з половиною тисячі років тому. Зберігаючи традицію, творчо підходить до матеріалу. Більше того, вистава за комедією Арістофана "Фесмофор'язусес" (а саме її вони привезли до Києва) - це пародія на так би мовити "класичні" постановки в Греції.

Коло зацікавлень театру широке - світова драматургія: класика і сучасність. Але чому була обрана саме ця п'єса? На думку режисера, Арістофан - символ комедії усіх часів - був дуже політичним автором і там, де критика політичної ситуації перегукується з сучасністю, є поле для мистецьких пошуків сьогодні. Пародійність стилю постановки зумовлена і матеріалом, адже Арістофан використовує і пародіює уривки з Евріпіда. До того ж цей текст, вважає Аманатидис, найживіший і найближчий до сьогоденної грецької ментальності, а постановка - найбільш ігрова з усіх версій античної класики цього театру.

Легка іронія, пластичність і живе дихання класики приваблюють. Критика жінок (дія відбувається на жіночому святі Фесмофорія, де засуджується Евріпід як ворог жінок), врешті обертається і критикою чоловіків.

"Фесмофор'язусес" у виконанні "Пегасу" був вікном як у стародавню, так і в сучасну Грецію.

Надія Мірошниченко.